

ВЪЛШЕБНИТЕ СВИРКИ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

То нямало ни баща, ни майка.

Момчето ходело всеки ден на гробищата и плачело с горчиви сълзи. Отишло един ден на гроба на майка си и както винаги почнало да плаче. Изведнъж чуло гласа на майка си:

— Мълчи, мълчи, синко! На гроба ми има три свирки. Вземи ги. Засвириш ли с едната — сълзите ще ти пресъхнат. Засвириш ли с втората — ще се засмееш. А засвириш ли с третата — ще почнеш да скачаш и да играеш.

Погледнало момчето и наистина видяло пред себе си трите свирки.

Надуло първата и тя засвирила така нежно и приятно, че сълзите му сами изсъхнали.

Надуло след това втората. Тя запяла така весело, че момчето, ще не ще, се засмяло.

Най-сетне надуло третата. Свирката зазвучала така живо, така игриво, че момчето, без да иска, почнало да скача и да играе. А заедно с него заиграло и заскачало всичко живо наоколо.

От този ден нататък свирките утешавали и веселили момчето.

Веднъж то пасяло добитъка на ливадата. Кравите, кой знае защо, се умърлушили и легнали отрано да почиват.

„Гладни ли ще ги откарам в къщи? — помислило си момчето. — Я чакай, ей сега ще ги накарам да станат!“

Надуло то третата свирка и всички крави изведнъж скочили и взели да играят и да подскачат.

В това време царят се връщал от лов. Минал е коня си край ливадата и се почудил: какви са тези странни звуци? И какъв е този полудял добитък?

Приближил се още и — чудо невидяно! Конят под него също почнал да играе. Пък и той сам не можел да се задържи на седлото, краката му сами заскачали!

Но момчето не мъчило дълго царя и веднага спряло да свири. Царят, разбила се, веднага попитал откъде е взел такава свирка.

Момчето му разказало всичко.

Царят заповядал да надуе първата свирка и дълго-дълго слушал чудните ѝ звуци. След това заповядал да засвири с втората свирка и дълго-дълго слушал и нейните чудни звуци. След това заповядал да

засвири с втората свирка и се посмял от сърце. А когато момчето се канело отново да надуе и третата свирка, царят извикал:

— Недей, недей, моля ти се, защото аз, старецът, пак ще трябва да заиграя! Я по-добре ела е мен в замъка. Там ти е тази своя свирка ще можеш да направиш нещо, което аз с цялата си войска не можах да направя. Да, да! Чуй сега какво ще ти кажа. По-миналата седмица злият цар на съседната страна открадна едничката ми дъщеря. Тръгнах с войската си, за да я върна, но нямах сила да сторя това — неговата войска е по-многобройна. Ти иди със свирките си при този цар и го накарай да скача и играе, докато не върне дъщеря ми.

Момчето се съгласило и тръгнало на път. Още на третия ден стигнало при царя на съседната страна.

Злият цар седял намръщен край един от прозорците на двореца си, а отвлечената царска дъщеря проливала горчиви сълзи край друг прозорец.

Момчето надуло първата свирка. Царят най-напред слушал с наведена глава, но скоро лицето му станало по-приветливо. А царската дъщеря спряла да плаче.

Момчето надуло втората свирка. Царят се разсмял високо. А царската дъщеря от срам, че се смее в дълбоката си скръб, закрила лице с ръцете си и бързо избягала в градината.

Момчето надуло третата свирка. Царят почнал да скача и да играе така, че дъх не можел да си поеме. Най-сетне взел да моли момчето да престане да свири. Но то му казало:

— Ще престана да свиря тогава, когато върнеш откраднатата царска дъщеря!

— Не, няма да я върна! Няма да я върна! — задъхан отговорил царят.

— Тогава и аз няма да престана да свиря — казало момчето и засвирило отново.

Играл и подскачал злият цар, докато взел съвсем да изнемогва. Най-после не издържал и извикал:

— Вземи царската дъщеря и се махай от очите ми!

Момчето уловило за ръка царската дъщеря и я повело. Вървели колкото вървели, обърнали се, гледат — злият цар ги преследва с войската си. Царкинята много се изплашила, но момчето ѝ рекло:

— Не падай духом! Нека само да се приближат, ще ги накарам да ми поиграят!

Така и станало. Настигнали ги наистина, но щом момчето засвирило с третата свирка, цялата войска се разскачала и разиграла. Видял това злият цар, разбрал, че не ще излезе на глава с момчето и се върнал обратно.

На третия ден момчето и царската дъщеря пристигнали в двореца.

Старият цар прегърнал момъка и рекъл:

— Аз нали ти казах, че ти ще направиш със свирката си повече, отколкото аз е войската си? Бъди ми син! Надувай свирката си, весели хората, а след моята смърт ще наследиш престола!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.